

Mira Voglar

MIŠKA, KI JE RADA TAKŠNA,
KAKRŠNA JE

Ilustrirala Jelka Godec Schmidt

Zbirka VRTAVKA

Št. 20

Mira Voglar

MIŠKA, KI JE RADA TAKŠNA, KAKRŠNA JE

Ilustrirala Jelka Godec Schmidt

Uredila Breda Rajar

Jezikovno pregledala Marjana Kunej

Grafično uredila Helena Vrišer

Založila DZS, d. d.

Za založbo Adi Rogelj

Za Založništvo literature Mima Šuštaršič Hvastija

Glavni urednik Andrej Gogala

Natisnila Tiskarna Mladinska knjiga

Ljubljana 1998

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-100/98 z dne 26. 2. 1998 šteje knjiga med proizvode, za katere se plačuje 5-odstotni davek od prometa proizvodov.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

VOGLAR, Mira

Miška, ki je rada takšna, kakršna je / Mira Voglar ; ilustrirala
Jelka Godec Schmidt. - Ljubljana : DZS, 1998. - (Zbirka Vrtavka ; št. 20)

ISBN 86-341-2003-1

74480128

Mira Voglar

**MIŠKA, KI JE RADA TAKŠNA,
KAKRŠNA JE**

Ilustrirala Jelka Godec Schmidt

428422

428422

04-06-1998

199807992

pa

MIŠKA SANJA

Noč je.

Z neba sije polna luna.

Miška leži v zibki in sanja ... Sanja o sebi, o tem, da hodi po svetlem srebrnem gozdu. Naproti ji pride palček z zeleno brado. Ustavi se pred njo in jo vpraša:

»Si prišla k meni po čudodelno zdravilno seme?«

Še preden mu je miška utegnila odgovoriti, je močno zašuštelo. Miška se je zbudila.

Jo! Zakaj sem se zbudila, se je hudovala ... Tako lepo sem sanjala ...

Tedaj je šušteče zaropotalo. Miška se je prestrašila in nemudoma stekla iz domka. Šele na koncu vrta se je ustavila pri veliki votli buči. Skrila se je vanjo in čakala, kaj bo.

Vse je bilo tiho.

Čas je mineval in odnašal miškin strah.

Ko se je toliko zmanjšal, da je bil samo še strahec, je miška odšla pogledat, kdo straši v njenem domku.

V kamrici je na preprogi iz ličkanja ležalo prgišče zemlje. Zemlja se je bila presušila, se odlepila s stropa, in ker je padla na ličkanje, je zašuštelo.

Uf, kakšna reva sem! si je rekla miška. Vzela je smetišnico in metlo ter očedila preprogo. Potem je zlezla nazaj v zibko in se pokrila čez glavo.

Čeprav je bilo temno in tiho, ni mogla spati. Namesto spanca so prihajale misli. Prva je bila misel o sanjah: na svetli, srebrni stezi – palček z zeleno brado ... vpraša jo, ali je prišla k njemu po čudodelno zdravilno seme ...

To je zares čudno, je premišljevala miška. Palček mi ponuja zdravilno seme, jaz pa sploh nisem bolna ...

Kakor strela z jasnega jo je prešinila misel, da palčkovo seme zdravi strah, kajti strah je največja nadloga tega sveta.

Seveda, palček, ki vse vidi in vse ve, je spoznal, da jaz, mala plašna miška, potrebujem zdravilo zoper strah. In to mi je prišel povedat.

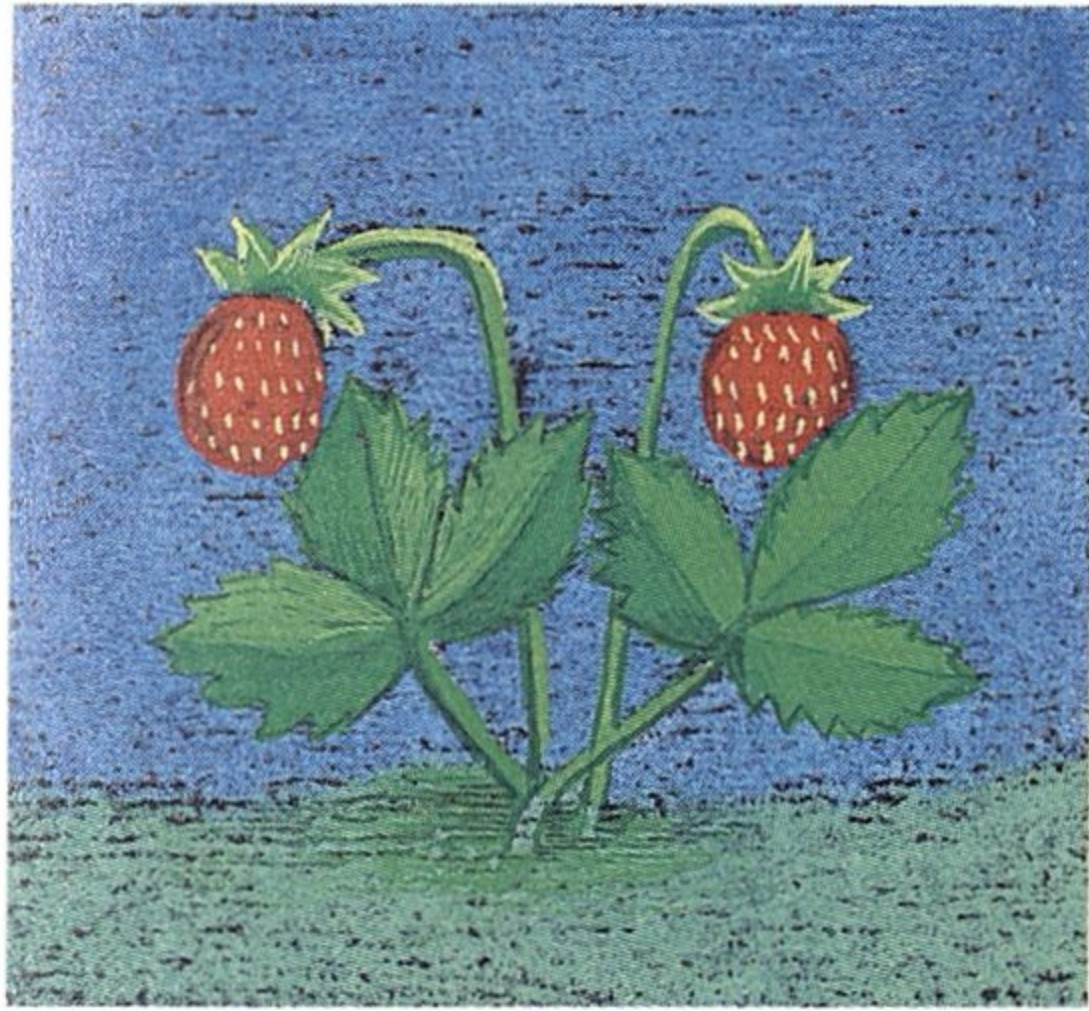
Začela si je živo predstavljati, kako bi živela brez strahu.

Če bi se kdo priplazil do vrat, praskal po njih in spuščal čudne strašilne glasove, bu-aaa, bi vprašala:

»Hej, vi tam zunaj, kaj bi radi!? Ste prišli strašiti malo plašno miško? Zmotili ste se! Tu ni nobene plašne miške. Tu stanujem jaz, ki se vas prav nič ne bojim.«

Trikrat oh in še petkrat uf, se je razjezila miška. Kakšna neumnica sem! Izmišljam si pravljice, namesto da bi šla k palčku po zdravilo.

Vstala je, poiskala popotno culico, naročila vratom, naj vse dobro varujejo, in šla iskat palčka iz sanj.

MIŠKA POSTANE IPICA

Miška je vedela, da bo pot do palčka dolga, zato ni hitela.

Ko je že nekaj časa hodila, je zaslišala tiho zvončkljanje. Pogledala je okoli sebe in zagledala v travi gozdne jagode. Tiste najbolj zrele so si nataktnile zvončke, da bi jih iskalci laže našli.

Seveda tudi ona ni mogla mimo prijaznih jagod.

Medtem ko se je sladkala, jim je pripovedovala o palčku iz sanj.

»... In zdaj grem k njemu po seme, ki premaga strah,« je pripovedovala.

»Kaj res!?!« se je oglasil ježek v grmu.

»Vzemi še mene s seboj. Prosim!«

Miška je onemela.

Hotela je zbežati, a je noge niso ubogale ...

Jagode pa se niso prav nič prestrašile. Med veselim zvončkljanjem so šepnile miški:

»Ne boj se. Nič ti ne bo storil.«

Tako je ježek postal miškin sopotnik.

Dobro sta se razumela: oba sta rada pela, se smejala in klepetala.

Ko sta tako že nekaj časa hodila, ju je s poti zvabila češnja. Na vejah in tudi na tleh je bilo vse rdeče.

Medtem ko sta zobala, je miška povedala češnji, da gresta k palčku po zdravilo zoper strah.

»Ja-ja-jaz bi tudi šla k palčku. Srčno rada bi bila pogumna,« sta nenadoma zaslišala, in iz goščave je stopila lisica.

Miška in ježek nista rekla nič. Tiho pa je bila tudi lisica, saj je čakala na odgovor.

Češnja je miški namignila, naj jo sprejmeta, kajti čutila je, da je lisica prosila iskreno.

Komaj so se poslovili od češnje in stopili na stezo ter nadaljevali pot, se je prikazal medved.

»Slišal sem, da greste k palčku po zdravilo zoper strah ... Bi vzeli s seboj še mene?«

»Kaj pa govoriš! Tebi, velikemu, debelemu medvedu, pač ni potrebno zdravilo zoper strah,« se je zasmejala miška.

Veliki debeli medved je prijazno gledal drobno miško in si po tihem nekaj brundal. Potem je rekel:

»Je že tako na tem svetu, da se vsak koga ali česa boji. Jaz, na primer, se bojim čebel.«

To prostodušno medvedovo priznanje je še druge spodbudilo k pripovedovanju. Vsi vprek so govorili o svojih strahovih in strahcih.

Tako vneto so razpravljali, da so opazili volka šele tedaj, ko jih je ogovoril:

»Kje pa raste tista reč ... Tisto seme, ali kaj ...«

»Ne vem,« je zabrundal medved.

»Ja-ja-jaz tudi ne,« je jecljala lisica.

»Njej se je sanjalo,« je ježek pokazal na miško, »ona ve.«

Miška je samo pokimala volku, rekla pa ni nič.

»Tisto seme, mislim, ki premaga strah,« se je dopolnil volk.

»Ampak volk ... Tebe se vendar vsi bojimo. Tebe res ne more biti strah!« je rekla miška volku potem, ko je pogoltnila, kar jo je tiščalo v grlu.

Volk ni našel besed, s katerimi bi razložil, kako je z njim, zato je sedel na rep, položil glavo na prednje tace in žalostno gledal.

Vsi so bili tiho. A tišina je bila bolj žalostna kakor strašljiva.

Tedaj je miško prešinilo in obrnila se je k volku z besedami:

»Prav, volk. Sprejmemo te v pravkar ustanovljeno Društvo iskalcev poguma, člani pa se bomo imenovali ipiji. Prav?«

Pogledala je po drugih, da bi videla, ali se strinjajo.

Vsi so kimali.

Všeč jim je bilo, da so iskalci poguma in da se imenujejo ipiji.

»Ti, volk, pa bodi naš predsednik! – Ipi Prvi.«

NA JASI S PETIMI GRMI

Miška, ježek, lisica, medved in volk so složno hodili.

Ko se je v gozdu začelo mračiti, so se ustavili, da bi prenočili.

»Skrb za prenočišče prepustite meni!« je rekel volk in stekel naprej.

Ni tekel daleč. Ustavil se je na mali skriti jasi s petimi grmi in z izvirkom vode. Volku se je zdelo, da je našel, kar je iskal.

Jasa je bila vsem všeč. Menili so, da je to najlepša spalnica na svetu.

Ko so si vse dodobra ogledali, je volk predsednik razdelil prenočišča:

»Največji grm bo za medveda, najmanjši za miško, srednja dva za lisico in ježka, tale krajni pa zame, da vas bom lahko varoval.

Ipiji so si v grmih udobno postlali. Ko so legli, so začeli peti pesmi za lahko noč. Prepevali so, dokler niso zaspali:

»Lahko nooč, ipica miškica!«

»Lahko nooč, ipi ježek!«

»Lahko nooč, ipica lisičica!«

»Lahko nooč, ipi medved!«

»Lahko nooč, ipi Prvi – naš predsednik!«

Ko se je na jasi s petimi grmi začelo daniti, se je miška zbudila. Vstala je in šla na jutranji sprehod.

Nekaj časa je skakljala okoli svojega grma, potem je stekla čez jaso do potoka, ob katerem se je pasla srna.

Miški je bilo v srnini družbi prijetno. Opazovala je srno, kako se gibko prestopa, kako striže z uhlji in lovi vanje komaj slišne šume.

Nič nista govorili, le tu in tam sta se spogledali in si prijateljsko pokimali.

Ko sta bili že nekaj časa skupaj, je miška začela srni pripovedovati o prijateljih ipijih in palčkovem zdravilnem semenu. Nazadnje jo je vprašala:

»Boš šla tudi ti z nami?«

Srna je plaho odkimala in rekla:

»Ne, hvala! Raje bi ostala takšna, kakršna sem.«

Tisti trenutek je nekaj zašuštelo. Srna se je splašila in se pognala globlje v gozd – med gosto bukovje.

Miška je gledala za srno in vzdihovala:

»Zakaj nočeš ... Tako zelo si želim, da bi šla z menoj ... Spoznala bi moje prijatelje ... Saj res, nanje sem pa kar pozabila ...«

Miška se je obrnila, da bi se vrnila na jaso k prijateljem. Tedaj je zagledala palčka iz sanj.

»Oh, palček! Si mi prišel naproti?!« se je razveselila.

Palček pa je le stal in prijazno gledal. Čakal je, da bi miška še kaj rekla.

In miška je začela klepetati: razpredala je o sebi, o ipijih, svojih sanjah in strahu.

Ko je izklepetala, kar ji je ležalo na srcu, je vprašala palčka:

»Saj nam boš dal tisto zdravilno seme, ki premaga strah?«

Palček je pokimal.

»Tisočkrat hvala!«

Miška je vedela, da bi morala po prijatelje, a se ni mogla ločiti od palčka. Kar stala je pri njem in ga gledala. Končno se je le odločila.

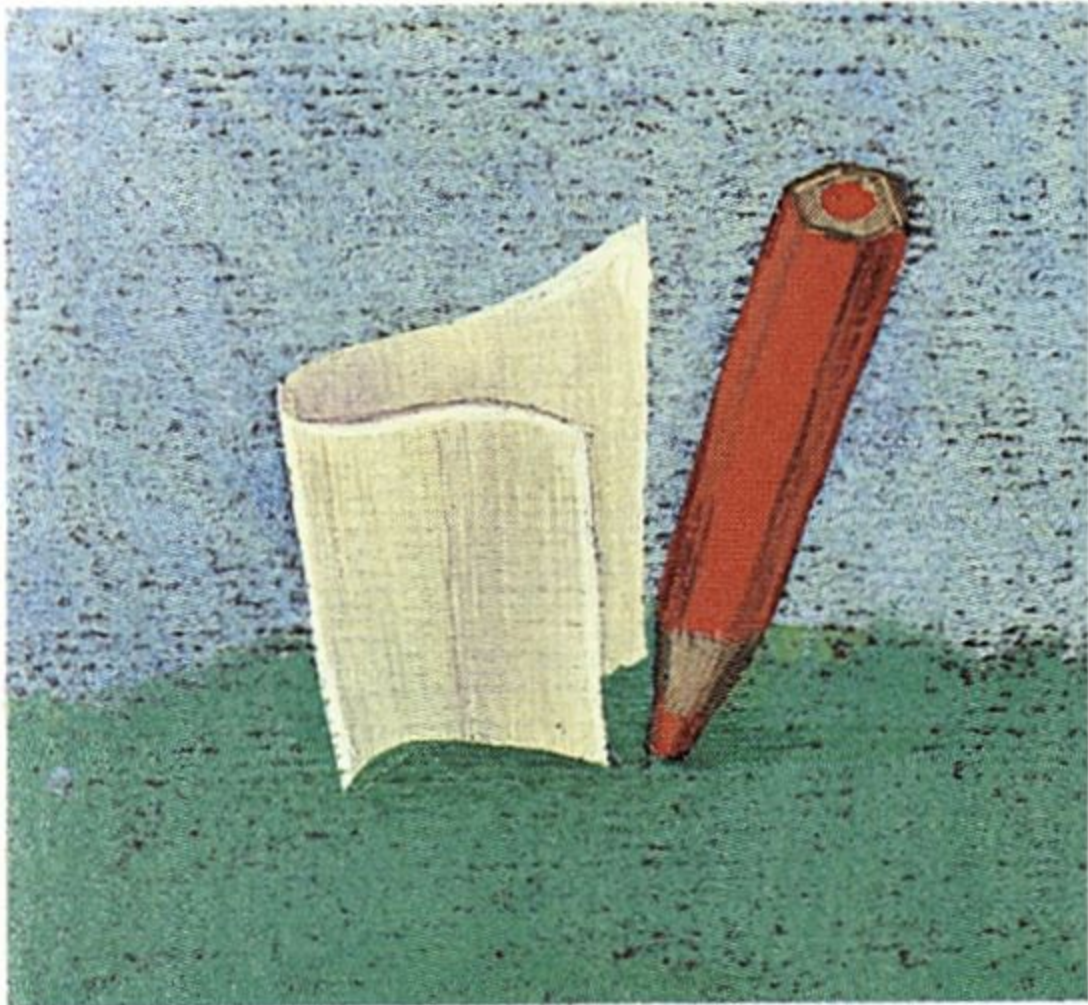
Ob slovesu ga je zaprosila:

»Ostani tukaj, takoj se bom vrnila s prijatelji.«

Ne da bi počakala na odgovor, je stekla proti grmom. Tekla je na vso moč, da bi se čim prej vrnila.

»Ne hiti, čakam ...« je palček klical za njo, da bi jo upočasnili.

BO ŽE KAKO

Miška je pritekla na jaso.

»Medunko! Ježko! Predsedko! Lisičica! Čas je, da vstanete!« je pojoče klicala.

V grmih se ni nič premaknilo, in nadaljevala je budnico: »Zaspanci ne bodo dobili zdravilnega semena!«

Toda še zmeraj se ni nič premaknilo, zato je pokukala še v grme.

Kar je videla, je bilo strašno. V lisičinem grmu ni bilo lisice, v ježkovem ni bilo ježka, v medvedovem grmu ni bilo medveda in v volkovem ne volka.

Miška ni mogla verjeti očem, zato je pogledala še na ležišča. Na medvedovem je našla listek. Prebrala je:

*JAZ, MEDVED, BOM RAJE OSTAL KAR TAK, KAKRŠEN SEM.
ZATO VAS ZAPUŠČAM. SREČNO!*

»Oooh!« je zavzdihnila miška in zajokala.

Ko so se solze posušile, je znova pretaknila grme, misleč, da bo našla še kakšno sporočilo. Ampak sporočila ni bilo.

Ali se je semenu poguma odpovedal samo medved? se je spraševala. Toda kje so drugi?

Zdaj ni bilo nikogar, ki bi miški odgovoril na vprašanje, zato si je skušala odgovoriti kar sama. Razmišljala je:

Prebrali so medvedovo sporočilo in šli Medunka iskat ...

Ali pa so ... Oh, ne! Šli so po hrano za zajtrk! To bo ... si je oddahnila.

Toda zdaj ne more več čakati nanje. – Zaradi zajtrka. Odbrzela je po njihovi sledi, da bi jih čim prej dohitela.

Takrat je zaslišala šojin krik:

»Pazi!« Ustavila se je tik ob robu globoke jame. V njej je pod seboj zagledala ujete lisico, ježka in volka.

Obstala je brez besed. Kaj pa naj bi jim rekla, revežem, ki so jo gledali kot rešiteljico in čakali, da kaj ukrene. Ona pa ni vedela, kaj bi.

Vsaj povedati jim moram kaj spodbudnega, je razmišljala.

Zaprla je oči in čakala na spodbudne besede.

BO ŽE KAKO ...

Besede, ki so se ji izvile kar same od sebe, je sprejela z olajšanjem. Začela jih je šepetati ... nato jih je govorila na glas in na koncu jih je že pela:

»Bo že kako ...«

Besede so delovale blagodejno.

Volka, lisico in ježa so umirile, tako da so spet začeli upati, miškinim nogam pa vlile novih moči, da so začutile, kam morajo.

BUDNICA ZA MEDUNKA

Miška je odstopicljala po komaj vidni stezi do velikega hrasta, pod katerim je ležal medved.

Nič je ne bi moglo tako zelo razveseliti kakor to, da je v stiski našla prijatelja.

»Medunko ... Ljubi Medunko,« ga je klicala.

A medved je tako trdno spal, da se ob miškinih klicih ni niti zdrznil, kaj šele, da bi se zbudil.

Miška ni več mogla čakati, da bi se medved zbudil sam od sebe. Morala ga je nekako zbuditi. Toda kako?

Spomnila se je, da se boji čebel. – Seveda, to je bila rešitev!

Že naslednji trenutek je brenčala kakor čebela: Zzzzzz... Medveda je kar vrglo na noge.

»To sem jaz, prijateljica miška,« ga je skušala pomiriti.

Medved si je pomel oči, začudeno gledal v miško in vprašal:

»Kje pa je čebela?«

»Veš, Medunko, čebele sploh ni bilo.«

»Hm, čudno, čisto tako se je slišalo.«

»Ljubi Medunko, ne bodi hud, morala sem te zbuditi.«

Medved je še nekaj časa premišljeval, potem pa se je začel na ves glas smejati:

»Kdo bi si bil mislil, da bo mene, debelega medveda, pretentala takale drobcena miška!«

HITI POČASI

Miška je medvedu razložila, zakaj ga je morala tako nasilno zbuditi.

Sredi opisovanja, kakšna da je tista luknja, v katero so padli, je utihnila, kajti zaslišala je korake.

Slišal jih je tudi medved. Rekel je:

»Stopil bom za drevo, ti pa dobro glej, ali ima človek puško ali ne. Če je nima, pridi pome, če jo ima, se skrij še ti.«

Bo že kako ..., se je opogumljala miška in čakala.

Izza ovinka se je prikazal človek. Bil je brez puške.

Miška si je oddahnila in stekla po medveda.

Medved se je postavil na zadnje noge, stopil na sredo poti in zabrundal:

»Bu, bu, buu, buh!«

Človek se je prestrašil in zbežal.

Miška se je smukala okoli medveda in ga gledala z neizmernim občudovanjem.

»Zdi se mi, da sva tega človeka prehudo prestrašila ...« je rekel medved. »Slišiš, kako teče in sope?«

Slišala je. Takoj zatem je nekaj zaropotalo, potem pa je bilo vse tiho.

Spogledala sta se in ugibala, kaj naj bi to bilo.

»Spet boš ti tista, ki boš morala rešiti uganko. Pojdi, prosim, tja in poglej ... Ampak hiti počasi, da še ti ne padeš v kakšno luknjo,« je medved posvaril miško, ki se je že pripravljala, da bi odbrzela po človekovi sledi.

Ustavila se je ob globoki jami. Tako kakor jama, v katero so padli lisica, ježek in volk, je imela tudi ta navpične gladke stene.

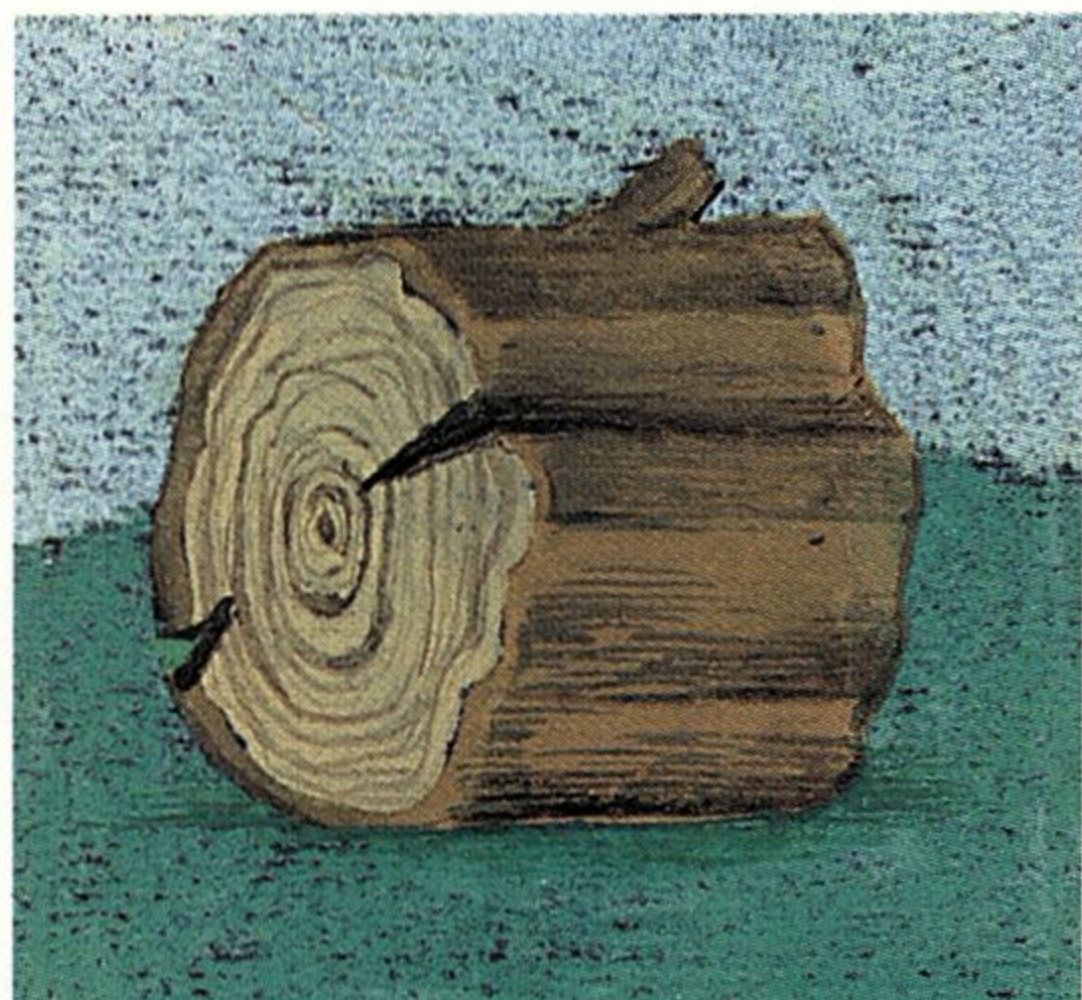
Miška se je sklonila, pogledala v jamo in v njej zagledala človeka. Sedel je na dnu in gledal žalostno, kakor ptiček v kletki. O joj!

Ko se je miška vračala, si je pela, da ne bi hitela in še sama padla v kakšno luknjo.

Prijatelj moj, Medunko,
mi vedno govori,
da, kdor hiti počasi,
ta najbolj prav živi.

Lilajla-li, lilajla-li,
lilajla, en, dva, tri ...
Počasi, ljube nogice,
kot v sanjah: sred noči.

In en, dva, tri, in en, dva, tri ...
z odprtimi očmi!
Počasi, ljube nogice,
kot v sanjah: sred noči.

NA POMOČ PRIDE REŠILNO DEBLO

»Kuku, sem že tu,« je miška pozdravila medveda in mu začela pripovedovati, kaj je videla.

»Padel je, veš ... Tudi človek je padel v tako črno luknjo in zdaj ne more iz nje.«

»Kaj res ... Tudi on ...« je rekel medved prizadeto.

»Tako zdaj greva reševat.«

»Bova rešila tudi človeka?« je zanimalo miško.

»V ujetništvu ni nikomur dobro. Ampak reševala bova lepo po vrsti: najprej lisico, ježka in volka, ki so prvi padli, potem pa še človeka.«

Miška se je strinjala. Odločitev se ji je zdela pravična.

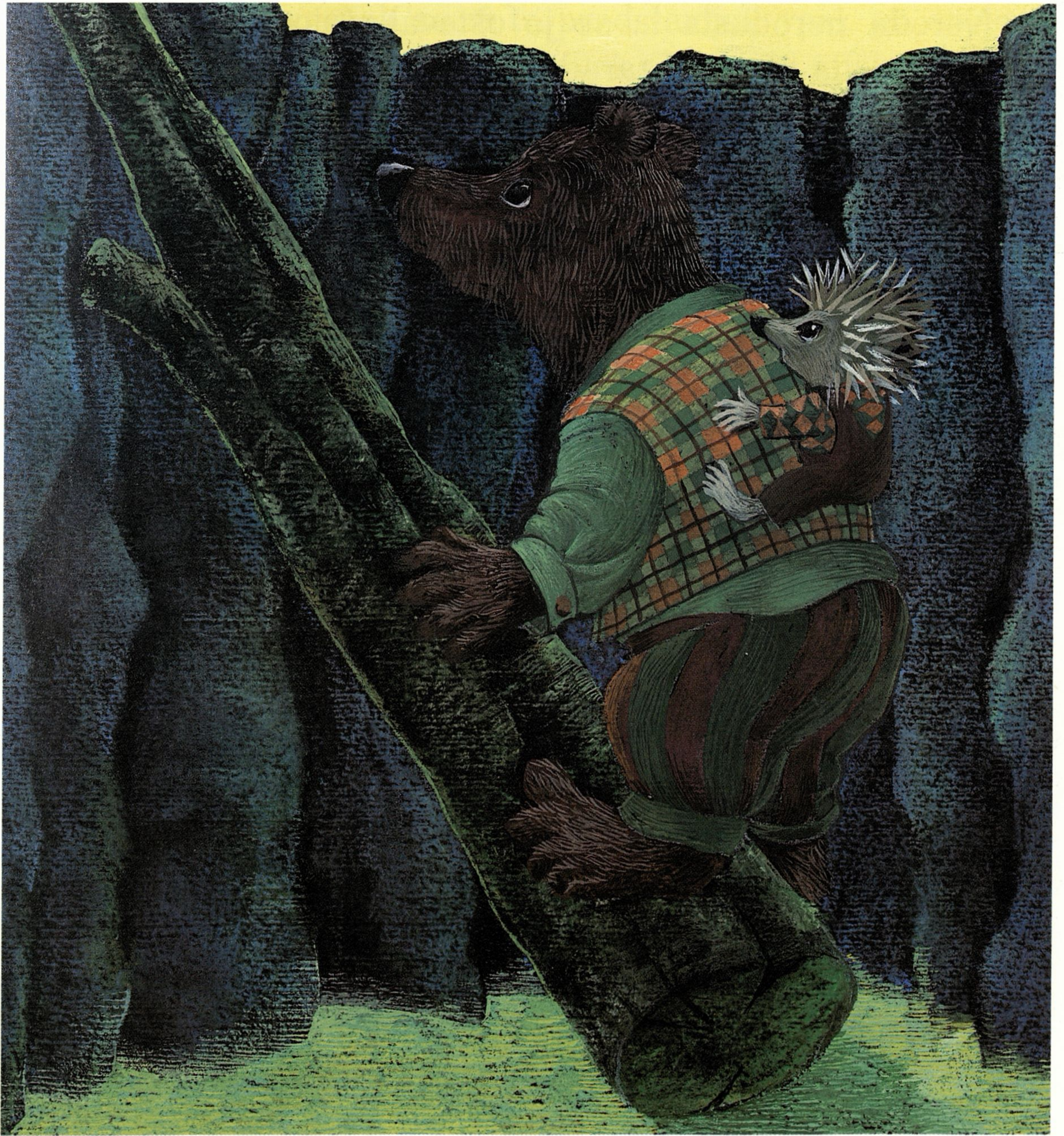
»Stvari se bova lotila takole: medtem ko bom jaz reševal lisico, ježka in volka, boš ti kratkočasila človeka, da revež ne bo obupal. Prav?«

»Prav, Medunko.«

Poslovia sta se in šla vsak na svojo stran.

Medved je spotoma iskal nekaj, s čimer bi prijatelje spravil iz luknje.

Štrrbrrrumm, se je slišalo. Medved se je spotaknil in padel čez ležeče deblo.

Neroda nerodasta ... se je ošteval. A potem se mu je posvetilo, da ni padel zaradi nerodnosti.

»Hvala za domiselno opozorilo,« se je zasmeljal in potrep-ljal rešilno deblo.

Zdaj se je začel najtežavnejši del reševanja. Rešilno deblo je bilo treba pririniti do jame. Ker je pri tem nastal strašanski hrup, se je medved od časa do časa ustavil in zaklical prijateljem v jami:

»Ne bojte se, to sem jaz, medved, z rešilnim deblom.«

Končno je medved le pririnil rešilno deblo do jame in ga previdno spustil vanjo.

Prvi je poskusil splezati po deblu volk ...

Za njim pa še ježek in lisica ...

Posrečilo se ni nobenemu, saj niso znali plezati.

Medvedu ni preostalo drugega, kakor da se je sam spustil v jamo. Namignil je ježku, naj se ga oprime, in z njim splezal do roba.

Enako je nato rešil še lisico in volka.

»Tako. Spet smo svobodni,« si je oddihoval medved.

»Kje pa je miška?« ga je vprašal volk.

»Človeka varuje.«

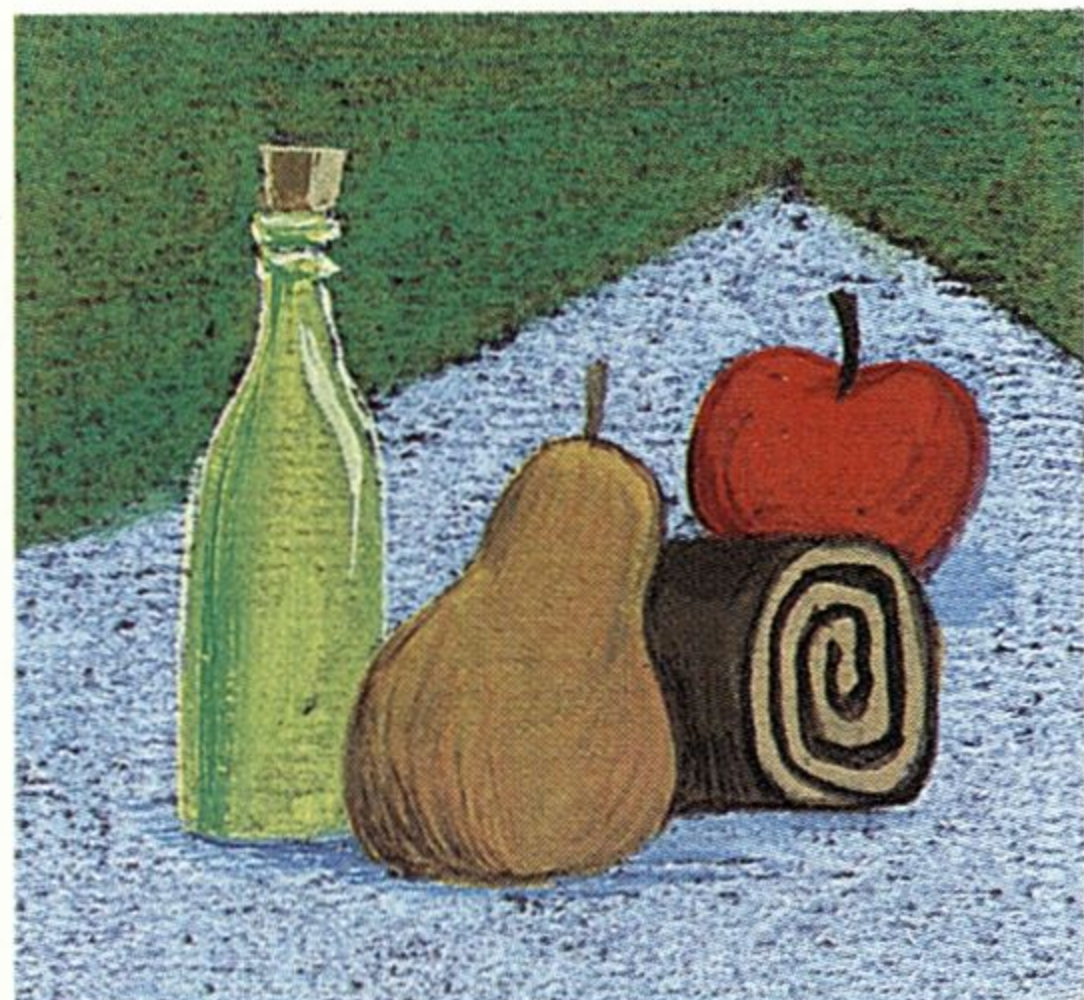
»Ej, ne šali se!« je požugala lisica medvedu.

»Kar je res, je res. Človek nama je prišel nasproti. Ko naju je zagledal, se je tako prestrašil, da je zbežal in padel v jamo.«

Volk, lisica in ježek so si to predstavljali vsak po svoje. Volk je bil prepričan, da se je človek prestrašil miške ... lisica in ježek pa, da je zbežal pred medvedom. A ker so vsi izkusili, kako se živi v ujetništvu, so se strinjali z medvedom, da je treba človeka rešiti.

Preden so se odpravili naprej, je volk zatulil in s tem sporočil miški, da so ipiji rešeni.

PRVA SKUPNA MALICA

Tedaj, ko je volk zatulil, je človek sedel na dnu jame in bral miškino tretje pismo.

Miška pravzaprav še sama ni vedela, zakaj je začela pisati pisma. Ali ji je kdo prišepnil ... ali pa se ji je zdelo lažje pisati kakor človeku povedati iz oči v oči ...

V prvem pismu je napisala:

*PRI NAS JE V NAVADI, DA SI MED SEBOJ POMAGAMO.
ČE SPREJMEŠ NAŠO POMOČ, ZAŽVIŽGAJ!*

Človek je pismo prebral in zažvižgal.

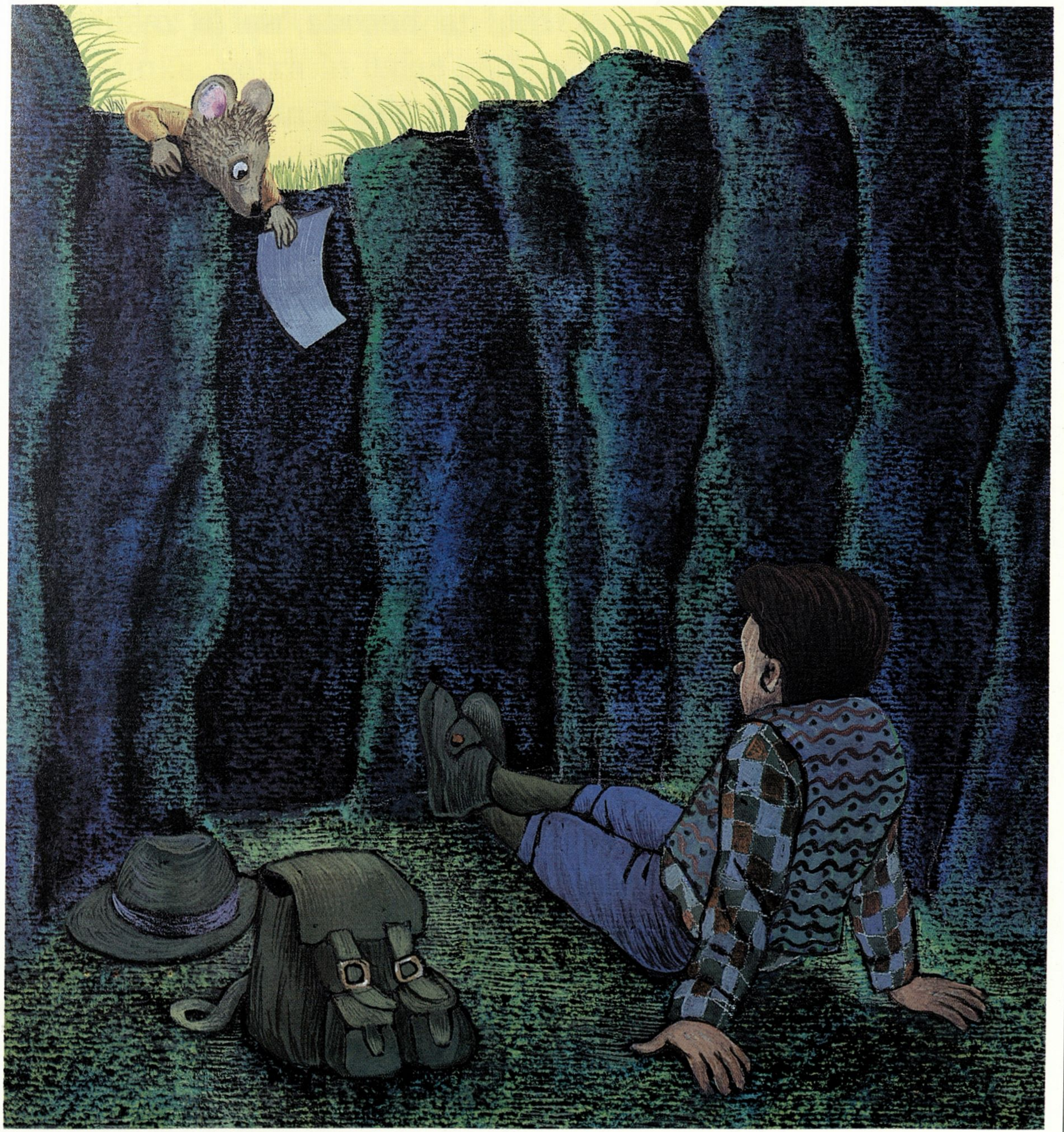
Drugo pismo je bilo povabilo:

*MI, ISKALCI POGUMA, IPIJI,
TE VABIMO V SVOJE DRUŠTVO.*

Ko je človek prebral še to pismo, je menil, da ne more pristopiti k društvu, če ne pozna članov.

Zato je miška v tretjem pismu naštel ipije in tudi zapisala, kdo je njihov predsednik. Končala je z besedami:

*NE GLEDE NA TO, ALI POSTANEŠ IPI ALI NE,
TI BOMO POMAGALI.*

V trenutku, ko je človek bral te besede, se je zaslišalo volkovo zavijanje.

»Ne boj se! To je naš predsedko. Nič ti ne bo storil,« je miška tolažila človeka in se mu pokazala.

Še nikoli dotlej človek ni videl kake miške od blizu. Zato ni vedel, da so mišje oči tako okrogle, tako sijoče in tako prijazne.

Kakor uročen ji je gledal v oči.

Dolgo dolgo ...

Zazdelo se mu je, da ga miškine oči prosijo, naj postane ipi.

Vprašujoče jo je gledal, kaj naj stori.

»Samo reci, da bi rad postal ipi, in postal boš,« je zatrjevala miška s pogledom in z besedami.

Človek je vstal, se vzravnal in rekel:

»Rad bi postal ipi.«

Miška je od veselja plosknila, se zresnila in začela šteti na prste:

»Miška, en ipi, ježek, dva, lisica, tri, pa še volk in človek ...«

»To je skupaj pet ipijev,« je seštel človek.

»Slabo prešteto! Ne pet, temveč šest,« se je vmešal volk, ki je bil skupaj z drugimi prišel do jame.

»Res nas je zdaj šest,« je potrdil Medunko, ki ga miška zaradi sporočila, najdenega na listku v grmu, ni upala šteti.

»Hura! Šest ipijev!«

Miško je kar razganjalo od navdušenja. Plesala je okoli Medunka, volka in lisice pa okoli ježka ...

»Ne preHITEVaj. Kar lepo po vrsti. Ni še čas za praznovanje. Najprej reševanje, potem praznovanje,« jo je miril medved.

»Saj res!« je rekla in se v trenutku ustavila.

Volk in medved sta spustila rešilno deblo v jamo.

Vsi so se postavili okoli jame in gledali, kaj bo.

Človek je začel plezati ...

Plezal je skoraj tako spretno kakor medved.

Druščina je z občudovanjem sledila njegovemu plezanju. Kakor hitro pa je priplezal do vrha in skočil mednje, je vsem postalo nekam nerodno.

Tišino, ki je nastala iz zadrege, je zmotil človekov želodec: začel je na ves glas kruliti.

Kakor na povelje so začeli kruliti želodci tudi drugim: miškin in ježkov visoko cvileče, medvedov nizko doneče, volkov bolj tuleče kakor kruleče, lisičin pa pojoče.

»Ne bodi tako neučakan!« je človek miril svoj želodec.

»Tako bom pripravil malico zate in za tvoje kruleče prijatelje ...«

Razvezal je nahrbtnik, vzel iz njega popotno hrano, jo razdelil na šest delov in ipije povabil k prvi skupni malici.

PRI PALČKU

Po malici so prijatelji sedeli in klepetali. Miška se je prva zavedela, da niso še prišli do konca poti.

»Kaj pa palček, ki nas čaka?« je vprašala sopotnike.

»Joj, saj res,« so rekli in se takoj odpravili.

Kmalu so prišli do svoje ljube jase s petimi grmi. Od tod so po ozki stezici zavili proti potoku.

Vsi so upali, da jih palček še čaka.

In res jih je.

»Palček, kaj si še tu?« se je na glas veselila miška.

»To so moji prijatelji ipiji. Tudi oni bi radi čudodelno zdravilo zoper strah.«

Palček jih je prijazno pozdravil in jim pokazal čudno oglato seme sivkasto črne barve.

»Je to seme poguma?« je vprašala miška.

Palček je prikimal.

Ipiji so si pozorno ogledovali kosmato seme.

»Jaz še ne vem ..., ali bom ... Rad bi prej videl, kako deluje,« je rekel medved.

Palček mu je pokimal, in ko se je prepričal, da ga vsi gledajo, je dvignil seme in namignil ipijem, naj se ozrejo v nebo.

Po modrem nebu so se sprehajali beli oblaki.
Palček jim je pomahal in tlesknil s prsti.
Oblaki so se ustavili in pokimali palčku.
Na nebu so ipiji zdaj lahko prebrali:

*KAR BRADA ZELENA ŽELI,
NAJ BRADA ZELENA DOBI.*

Čez čas je sledilo novo sporočilo:

*NEBESNO GLEDALIŠČE BO ZAIGRALO
IGRO O SEMENU DRZNEGA POGUMA!*

Ipiji so pozorno gledali v nebo, tam so oblaki ustvarjali gledališče z odrom, zaveso in zvončkom.

Ko je bilo vse pripravljeno, se je zaslišalo cingljanje zvončka in zavesa se je dvignila.

Na odru so poplesavala okroglasta bitjeca – nekakšni okrogloglavci in pela Mi se imamo radi.

Največji med njimi je stopil v krog in začel izštrevati:

Štiri in ena to je pet,
pet in pet to je deset,
pet manj dva to je pa tri,
in pogum boš drzni ti.

Izštel je najmanjšega okrogloglavca in mu dal veliko kosmato seme.

Okrogloglavec se je odkašljaj in ugriznil.

Komaj je pojedel prvi košček, že se je začel spreminjati, postal je oglat. Po drugem koščku so iz njega pognale bodice. Po tretjem ostri zobje. Po četrtem kosmate šape. Po petem kremplji, po šestem brki ... po sedmem pa je začel srdito kričati in se postavljati, da se nikogar ne boji.

Vse, ki so bili na odru, je zasmehoval in jih silil, naj se pomerijo z njim. A tega ni hotel nihče, zato jih je kar sam napadal, praskal, zbadal, grizel ...

To je trajalo toliko časa, dokler palček ni tlesknil.

Tedaj pa se je spet vse povrnilo v prvotno podobo.

»To je torej bilo seme drznega poguma ... Ojoj ...,« je razmišljal medved.

Palček ga je vprašujoče pogledal. A namesto njega se je oglasil človek in vprašal:

»Kaj pa ti, palček, si ti pojedel seme drznega poguma?«

Palček je odkimal.

»Pa je tebe kdaj strah?« so ga hkrati vprašali miška, ježek in volk.

Palček se je na široko nasmehnil in vneto prikimal. Zdelo se je, da hoče s tem povedati, da strah ni nič slabega in nič nenavadnega.

»Kaj pa narediš, če te je strah?« ga je vprašala lisica.

»Zaupam skrivnemu prijatelju,« je rekel in jim namignil, naj mu sledijo.

SKRIVNOST

Palček je odpeljal ipije v podzemlje. Tu ni bilo nobene luči, pa so vseeno videli. Svetloba, za katero se ni vedelo, od kod prihaja, je zmeraj sijala tja, koder so hodili ali kamor so gledali. Dokler so hodili in zrl pod noge, je osvetljevala tla, ko so se ustavili in se začeli ozirati navzgor, so se tja preusmerili tudi prameni svetlobe. Tipali so više in više in se pritipali med zračne mavričaste mehurčke. Ob dotiku svetlobe so se mehurčki začeli odpirati kakor rožni popki.

Ipiji so brez besed strmeli v to čudo.

Iz tišine se je izvil glas, rekoč:

»Ni samo tisto, kar lahko otipaš in primeš, je tudi drugo, nevidno. Preden se odločiš za seme drznega poguma, poglej vase.«

Glas pa ni povedal, kako naj pogledajo vase, zato so ipiji zaprosili za pomoč palčka.

Ta je legel na tla in zaprl oči.

Ipiji so čakali ... Palček pa je kar ležal in zdaj so legli tudi oni. Mižali so in gledali vase ...

Dolgo niso videli ničesar.

Tudi miška ne.

Potem je miška zagledala nekaj, kar je bilo podobno oblemu semenu ali zrnu.

Zrno se je začelo odpirati ...

V njem je bilo bitjece – pol palček pol miška – nekakšen mišji palček.

Ko se je zrno razprlo, je mišji palček vstal in rekel:

»Tvoj skrivni prijatelj sem, miška. To si dobro zapomni. Zmeraj in povsod sem s teboj. Zmeraj in povsod ti pomagam. Le če brezglavo hitiš, če nisi zadovoljna ali če nikogar ne maraš, ti ne morem pomagati. – Tedaj me ne čutiš.«

Po teh besedah se je zrno znova zaprlo in zdrselo v nevidnost.

Miška je nekaj časa mižala in upala, da se ji bo prijazni mišji palček znova prikazal.

Ampak palčka ni bilo. Zato je miška s priprtimi očmi na hitro pogledala po drugih.

Palček in medved sta bila že pokonci in sta se molče gledala, drugi pa so še ležali in mižali.

Miška se je pretegnila in sedla.

Ko so tudi drugi odprli oči in sedli, je palček vstal in jih molče odpeljal iz podzemlja.

Zunaj je miška vprašala palčka:

»Imaš tudi ti svojega skrivnega prijatelja?«

Palček je prikimal. Miška ga je še naprej vprašujoče gledala, zato je dodal:

»Vsak ga ima, toda moj prijatelj je moja skrivnost ... O skrivnostih pa se ne govori. Ostati morajo skrite, sicer izgubijo moč ... Razumeš?«

Miška je pokimala in pomenljivo pomigala z brki, kakor bi hotela reči: Ne boj se! Varovala bom svojo skrivnost.

Zdaj je palček potegnil iz žepa oglato, kosmato seme drznega poguma in vsakega posebej vprašujoče pogledal.

Miška je takoj odločno odkimala. Enako tudi medved, volk, ježek, lisica in seveda tudi človek.

Palček jih je prijazno gledal. Zdelo se je, da njegove oči govorijo: Hvala ...

»Hvala,« so šepetali tudi oblaki na nebu ... pa drevesa, potoki, kamni, trave, grmi, rože, ptice ... in celo sonce.

SPET DOMA

Vso pot do doma je miška prepevala.

Preden je odprla vrata svojega domka, je prebrala s tablice, ki je visela nad vrati:

»Tu stanuje miška.«

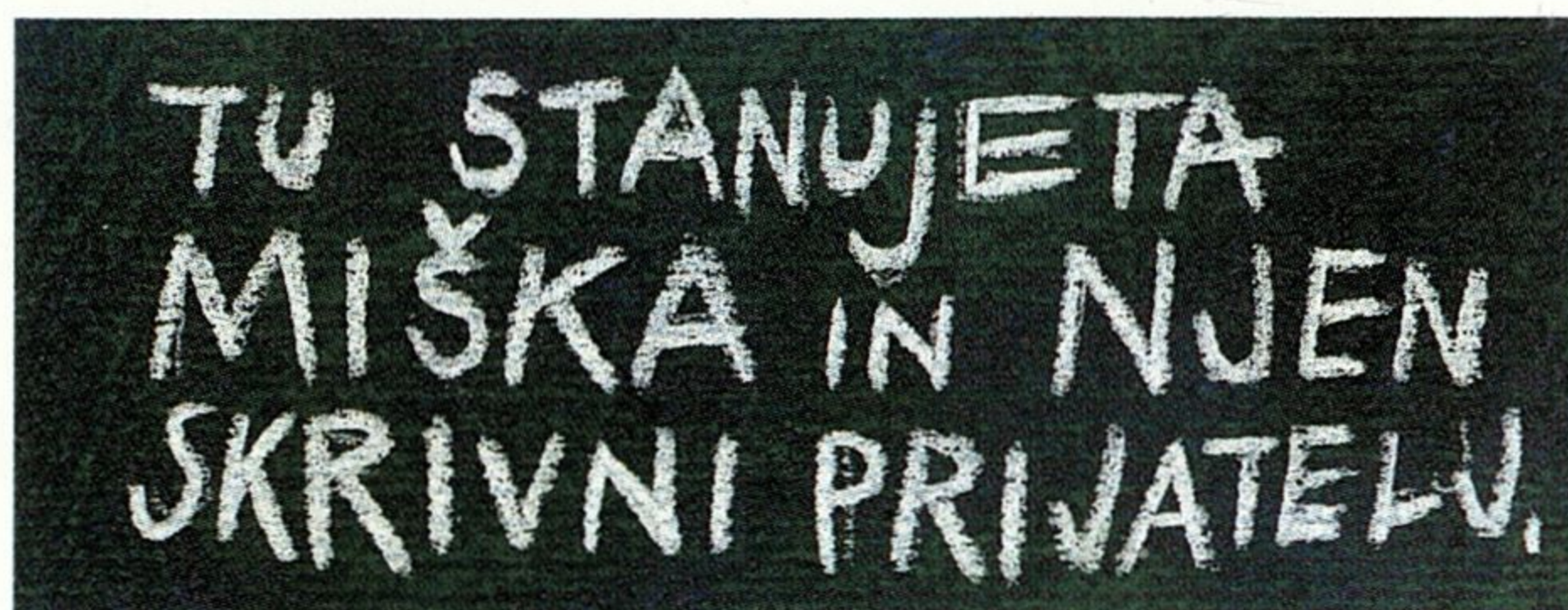
Znova je prebrala:

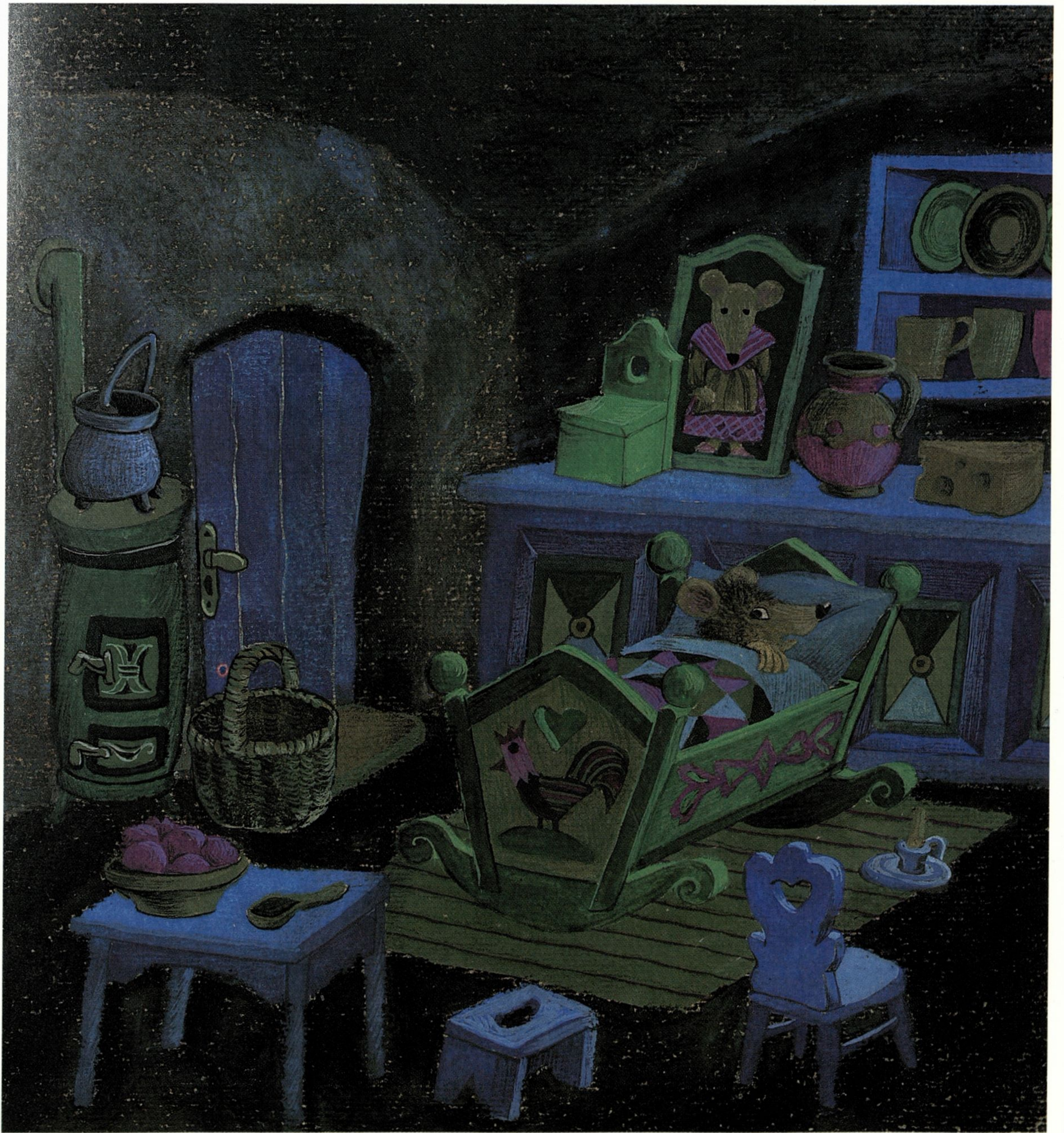
»Tu stanuje miška.«

Zazdelo se ji je, da v napisu nekaj manjka.

Saj, saj, tablica pač ne more vedeti, da stanuje tu še nekdo ... je razmišljala na glas.

Sedla je na prag in napisala novo tablico:

In potem je hodila ven in noter in vsakič na glas prebrala novi napis:

»Tu stanujeta miška in njen skrivni prijatelj.«

Sredi branja pa se je spomnila palčkovih besed:

»O skrivnosti se ne govori. Ostati morajo skrite, sicer izgubijo moč ...«

Snela je tablico in si poskušala domisliti drugačen napis – skrivnega – takega, ki je ne bi izdal, a bi vendar povedal, da tu ne stanuje več sama.

Mislila je in razglabljala ... Pisala in brisala ...

Do večera se skrivnih besed ni domislila, zato je legla k počitku.

Sredi noči jo je zbudilo šuštenje.

Skočila je iz zibke in hotela na vrat na nos steči iz domka.

»Miška, zakaj tako brezglavo hitiš, padla boš v luknjo ...« je zaslišala mirni tihi glasek v sebi.

»Najprej poglej, kaj je. Morda sploh ni nič groznega ... Morda je prišel kdo kaj povedat ...«

Miška je prikimala nevidnemu prijatelju, obula copate in šla gledat, kaj v njeni kamri tako šušti.

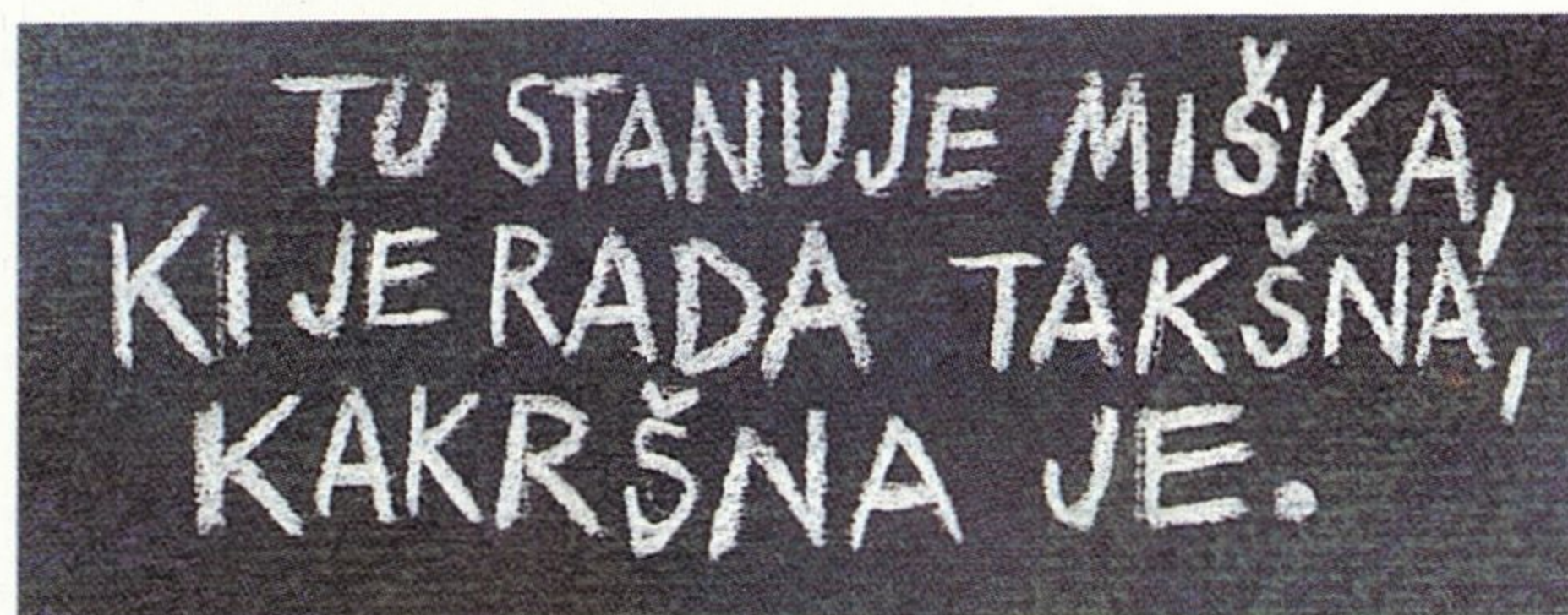
Na preprogi iz ličkanja je ležalo kar nekaj prgišč presušene zemlje s stropa.

»Oh, zemljica ... Zakaj me strašiš!« se je hudovala. Potem pa se je umirila in jo bolj prijazno odgovorila:

»Mi hočeš kaj povedati? To, da si žejna ... Ali ..., da me kliče on ... moj skrivni ...« položila je prst na usta: »Pssst!«

Ker je bila miška redoljubna, se je odločila, da bo preprogo kar takoj očistila. Zvila jo je, da bi jo nesla na dvorišče.

Odprla je vrata ... Stopila čez prag ... In zdaj so bile nenadoma tu besede za novo tablico. Tiste skrivne besede ...

TU STANUJE MIŠKA,
KI JE RADA TAKŠNA,
KAKRŠNA JE.

Miška sanja	3
Miška postane ipica	5
Na jasi s petimi grmi	9
Bo že kako	13
Budnica za Medunka	16
Hiti počasi	18
Na pomoč pride rešilno deblo	20
Prva skupna malica	24
Pri palčku	28
Skrivnost	32
Spet doma	36

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIZNICA

COBISS 0

00000189209

Knjige v zbirki

Ivo Ferbežar, Božo Kos
KRESNIČKE

Vinko Moderndorfer, Alenka Vogelnik
KAKO SE DAN LEPO ZAČNE

Stefania Fabri
POSTALA SI KRALJIČNA

Stefania Fabri
POSTAL SI KRALJEVIČ

Stefania Fabri
POSTALA SI DOBRA VILA

Stefania Fabri
POSTAL SI ČARODEJ

Branka Jurca, Jelka Reichman
VESELE NOVICE Z ZELENICE

Barbara Gregorčič, Igor Cvetko
NEBOMSKE PESMI

Marko Kravos, Bori Zupančič
MALE ZGODBE IZ VELIKEGA ŽIVLJENJA BINETA BRVINCA

Milan Kleč, Miroslav Šoput
SVETLOBA KOT ZRCALO

Mira Cajnko, Danijel Demšar
PINKAPONKA SE POTEPA

Svetlana Makarovič, Peter Wider
SVETLANIN SHOW STRAHOV

Vitan Mal, Vili Vrhovec
MIŠI, ŽABE IN DRUGAČNI PRINCI

Svetlana Makarovič, Lucijan Reščič
MEDENA PRAVLJICA

Jožica Vogrič, Marjan Manček
SMEH NI GREH

Kristina Brenkova, Lucijan Reščič
OKNA IN OKENCA

Janosch
ZAJEC IN JEŽ TEKMUJETA

André Hodier, Tomi Ungerer
KLEOPATRA SE SANKA

Aksinja Kermauner, Marjan Manček
KOLIKO SEM BILA STARA, KO SEM SE RODILA

Alenka Glazer, Karmen Špelič
GUGALICE

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

428422

20

DZS

ISBN 86-341-2003-1

9 788634 120035